



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2008, sp. zn. 2008/869/FOL/FTV, č. j. fol/7461/08, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2009, č. j. 8 Ca 26/2009 - 74,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyni **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 26. 8. 2008 žalovaná udělila žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč pro porušení ustanovení § 53 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“), neboť ve sponzorském spotu nebyl v označení sponzora pořadu (sponzor Radio Kiss, mutace 28) odvysíláném v premiéře dne 26. 2. 2008 ve 21:19:36 hodin na programu Prima televize identifikován sponzor.

Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud přisvědčil námitce žalobkyně, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné v části týkající se stanovení výše pokuty, neboť uložení konkrétní výše pokuty je odůvodněno nepřezkoumatelnými konstatováními, že žalobkyně je druhým nejsilnějším provozovatelem komerčního televizního vysílání a že porušení zákonné povinnosti žalobkyní je v tomto případě méně závažné. Městský soud proto rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení.

Proti rozhodnutí městského soudu podala žalovaná (stěžovatelka) kasační stížnost, v níž namítá, že soud nesprávně posoudil ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, když uvedl, že její rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Stěžovatelka má totiž za to, že skutečnost, že žalobkyně je druhým nejsilnějším provozovatelem komerčního vysílání v České republice,

je obecně známá, je tzv. notorieta, již není třeba ve správním řízení dokazovat. K tvrzené nepřezkoumatelnosti závěru, že porušení zákonné povinnosti žalobkyní bylo méně závažné, stěžovatelka uvedla, že tento závěr nelze hodnotit samostatně, nýbrž v souvislosti s ostatními kritérii pro stanovení pokuty zvažovanými stěžovatelkou, z nichž pak tento závěr jasně vyplývá.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že dle jejího názoru je kasační stížnost nedůvodná, a proto navrhla její zamítnutí. Žalobkyně souhlasí se závěrem městského soudu o nepřezkoumatelnosti tvrzení vedoucích ke stanovení výše pokuty. Podle názoru žalobkyně stěžovatelka nezjistila, jaké je postavení žalobkyně na mediálním trhu, neboť tvrzení, že žalobkyně je druhým nejsilnějším provozovatelem komerčního vysílání, o jejím skutečném postavení na trhu nic nevyovídá. Z tohoto tvrzení není ani patrné, zda jím stěžovatelka mínila postavení z hlediska příjmů, zisků, efektivity hospodaření, sledovanosti či hlediska jiného. Žalobkyně dále souhlasí i se závěrem městského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti závěru stěžovatelky, že porušení zákonné povinnosti žalobkyní je méně závažné, neboť není zřejmé, na jakém základě k němu stěžovatelka dospěla v situaci, kdy takový závěr nevyplývá ani z ostatních kritérií, která stěžovatelka při ukládání pokuty zvažovala.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jedná za ni osoba se vzděláním podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal kasační stížnost v rozsahu stěžovatelkou uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka svojí kasační stížností napadá rozhodnutí městského soudu, dle kterého jsou některé závěry, na nichž stěžovatelka postavila odůvodnění výše žalobkyni uložené pokuty, nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud s názorem stěžovatelky nesouhlasí, musí naopak konstatovat, že část rozhodnutí stěžovatelky odůvodňující stanovení výše pokuty je skutečně nepřezkoumatelná. Výše pokuty v tomto případě byla sice stanovena na základě správního uvážení stěžovatelky, toto její uvážení se však musí vždy uskutečnit v zákonem stanovených limitech. Tyto limity nalezneme v § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání. Z těch je patrné, že správní uvážení správního orgánu ohledně pokuty se má opírat o kritéria vedoucí ke zjištění míry škodlivosti jednání pachatele porušujícího zákonnou povinnost v konkrétním případě.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, nebylo nutné, aby se stěžovatelka ve svém rozhodnutí obsáhle vypořádala se všemi kritérii uvedenými v § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, neboť všechna kritéria nemusí být pro posuzovanou věc důležitá a vypovídající. Co však stěžovatelka při vypořádávání se s nimi musí uvést, je, které kritérium považuje pro posouzení věci za klíčové a v čem jeho relevanci pro stanovení výše pokuty v konkrétním případě spatřuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 34/2007 - 129, a rozsudek ze dne 23. 4. 2009, č. j. 4 As 60/2008 - 100, oba dostupné na www.nssoud.cz). Tuto skutečnost však stěžovatelka ve svém rozhodnutí neuvedla, byť se zabývala všemi kritérii, které ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání stanoví. Nelze však než konstatovat, že tak učinila velmi povrchně, čímž dospěla k velmi obecným závěrům. Z rozhodnutí stěžovatelky tak není patrné, ze kterých konkrétních skutečností při stanovení výše pokuty vycházela.

Stěžovatelka v kasační stížnosti napadá závěr městského soudu, jímž označil její tvrzení, že v tomto případě jde o méně závažné porušení právní povinnosti, za nepřezkoumatelné. Stěžovatelka se proti tomu bránila tím, že uvedla, že tato skutečnost jasně vyplývá z ostatních kritérií, ze kterých při udělování pokuty vycházela. Nejvyšší správní soud však v tomto

se stěžovatelkou nesouhlasí. Již jen ze znění zbylých zákonných kritérií je zřejmé, že skutečnost o nižší závažnosti porušení zákonné povinnosti z jejich posouzení nelze zjistit. Nejvyšší správní soud proto nemůže než souhlasit s městským soudem, že takové tvrzení, pokud není nijak odůvodněno, což v tomto případě není, je nepřezkoumatelné. Vzhledem k tomu, že se dle názoru Nejvyššího správního soudu v tomto případě jedná právě o jedno ze zásadních kritérií, které na rozdíl od zbylých vede k podstatné konkretizaci případu (čímž ho odlišuje od jiných skutků stejného porušitele), bylo na místě, aby se jím stěžovatelka zabývala a svůj závěr k němu řádně odůvodnila. Tedy zvažila minimálně povahu závadného jednání, jeho případnou nebezpečnost a míru veřejného zájmu na tom, aby k takovému jednání nedocházelo.

Nejvyšší správní soud tak nemůže než konstatovat, že vzhledem k výše uvedenému shledal část rozhodnutí zabývající se uložením pokuty za nepřezkoumatelnou jako celek, neboť z ní není patrné, jakou úvahou byla stěžovatelka při svém rozhodování o pokutě vedena. Především není ani zřejmé, které kritérium považovala za klíčové, a jak tedy ke konečné výši pokuty vlastně dospěla.

Ostatně ani druhá z námitek, jíž stěžovatelka brojila proti rozhodnutí městského soudu, není důvodná. Ačkoliv Nejvyšší správní soud může souhlasit se stěžovatelčím označením tvrzení, že žalobkyně je druhým nejsilnějším provozovatelem komerčního televizního vysílání v České republice, za notorietu, musí nicméně konstatovat, že jde o informaci, ze které žádné konkrétní skutečnosti, natož pro stanovení výše pokuty, nevyplynou. Druhý provozovatel na trhu, pokud není jeho pozice specifikována, totiž může být současně posledním s nízkou sledovaností a mizivými zisky. Ačkoliv by i bylo obecně známo, že televize Prima je druhá na trhu komerčních televizí, ještě to neznamená, že je i obecně známo, jak si skutečně na trhu i vzhledem ke konkurenčním provozovatelům vede.

Na okraj Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ve svém rozhodnutí ze dne 2. 9. 2009, č. j. 6 As 13/2009 - 92, v obdobné věci konstatoval, že povinnost označit sponzorovaný pořad známkou služeb identifikující sponzora vyplývající z § 53 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění zákona č. 235/2006 Sb., je splněna i tehdy, pokud je sponzorovaný pořad označen odkazem na produkt či službu; povinnost uvedení obchodní firmy právnické či fyzické osoby, která pořad sponzoruje, nelze z citovaného ustanovení dovodit.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji zamítl v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.) Žalobkyně, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), je neuplatnila. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalobkyni nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu